Ч. 234. Середа 30 (17) жовтня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*До ситуациї. — З ради державної. — Др. Векерле о угоді. — Вибори до думи.*

Wiener Allg. Ztg. довідує ся, що на недільній спільній раді мінїстрів прийшло до порозуміня в справі підвисшеня офіцирских плат. Справу відложено на пізнїйший час по залагодженю угоди. Однако на кождий случай буде она переведена ще в р. 1908, бо угорске правительство цілковито згодило ся на підвисшенє. Всякі поголоски, немов би в справі підвижки офіцирских плат прийшло до непорозуміня між мінїстром війни а президентом угорских мінїстрів, суть неправдиві. Мінїстер війни з уваги на тяжке політичне положенє обох кабінетів цілком не наставав на приспішенє тої справи і обіцяв з своєї сторони, що може перечекати з полагодженєм тої справи аж до хвилї, коли полїтичне положенє прояснить ся в обох кабінетах. — Вчера вечером прибув до парляменту Є. Е. п. Намістник галицкий ґр. Андрей Потоцкий і конферував з членами президиї Кола польского і з пп. Мінїстрами. Вечером п. Президент кабінету бар. Бек запросив членів президиї Кола польского на конференцию, котра відбула ся около години 7 вечером в будинку парляменту. — П. Президент мінїстрів бар. Бек конферував вчера з пос. Жачком, почім той нараджував ся з пос. Прашком і Грубаном.

На початку вчерашного засїданя палати послів, яке розпочала ся о год. 3 мін. 20 по полудни, президент др. Вайскірхнер згадав о катастрофі землетрясеня в Калябриї і просив палату, аби вільно єму було висказати єї іменем слова співчутя італїяньскому правительству і парляментови. Відтак по відчитаню впливів приступила палата до дальшої дискусиї над угодою.

Промавляли: п. Грубан за угодою, п. Евг. Левицкий і п. Стапиньский против, ґр. Штернберґ і Аксман за угодою і на тім о годинї 8½ вечером засїданє закрито. Слїдуюче відбуде ся нинї.

На засїданю економічної комісиї угорского сойму в часї дискусиї над угодовими предложенями забрав голос президент угорского кабінету др. Векерле і піднїс, що Австрия заявила, що на случай коли би угодові переговори розбили ся, она крім взаїмности не буде почувати ся до нїяких инших взглядів супротив Угорщини. Впрочім і так не єсть виключене, що прийде до таких відносин, а та на случай, коли би австрийский парлямент не ухвалив угоди. Случай той можливий, бо навіть деякі сторонництва в австрийскім парляментї виступають против угоди, чого не можна собі толкувати лише звичайною тактикою. Походить то звідси, що деякі сторонництва гадають, що коли розділ має наступити в роцї 1917, то лїпше не ждати, але зараз розділити ся, бо нинї Австрия о много сильнїйша від Угорщини. Помимо того бесїдник надїє ся, що австрийский парлямент угоду прийме. Відтак др. Векерле сказав: Мусимо признати, що наше ґеоґрафічне положенє некористне, а того не можна змінити з дня на день, до того треба часу. До р. 1917 будемо мати досить часу, коли єго розумно використаємо. Економічне поводженє не зависить виключно від заведеня митової границї, до того треба нових условий, а найважнїйшим єсть: упорядкованє кредитових і грошевих відносин. На случай економічної борби з Австриєю треба так приготовити відносини, аби ми могли найти для наших паперів збут на торгах заграничних. Нинї так уложили ся відносини, що не можемо числити на анґлїйский капітал і всї наші змаганя в тім напрямі остали безуспішні. Перед усім мусимо старати ся о піднесенє вивозу, а то дуже тяжка річ. Австрия окружає нас мов зелїзним перстенем. Мусимо отже старати ся о використанє водної дороги і в тій цїли правительство внесе в палатї відповідні

## Полудне.

**(З польского — Ів. Андрушевского).**

Горячий, душний день.

У воздусї парно, пригнїтаюча, лїнива тяжкість, немов би обуджена жарою мара сну оповила землю.

Вітер анї ворухне ся, не заколише нї стебелинки трави нї листка на дереві.

Рухливі звичайно мотилї скрили ся тихо під листєм дерев. За те мухи вліэливі, мов би їх пхала яка зла сила, чіпляють ся людий — тнуть худобу і конї на пасовиску, пхають ся їм до очий, лїзуть до уший, до нїздрий.

Обганяє ся від них сорокатий Брисько, що дрімає під приспою хати — кламцає гнївно білими, острими зубами, хапає мухи в летї — проковтує.

Від рана піють по селї когути инакше якось як звичайно, соннїйше, поволїйше...

Вторують їм з галузий вишень верескливі самиці... і приглушують пронизуючим голосом хороший свист самця полискуючого золотим пірєм в темно-зеленій гущавині листя.

— — — — — — — — — — — — — — —

Над пшеничним ланом похилена родина селяньска. Спека витискає людям піт з чола — запирає віддих в груди.

З жару сонця розтопленого в сивім небі, з розпалених піль, з привялої матини бараболї, з розігрітого листя по гаях, з душачого сопуху дикої петрушки по ровах — немов би виходив смертний опир лїтного полудня, завистний житю, дихаючий їдию затроєня.

— Ану дальше вязти! — кричить обгорілий широкоплечий хлоп, вказуючи серпом на поміть вижатої пшениці — дальше до снопа, бо буде дощ! Ось там від заходу вилазить якесь погане хмарище...

— Буде, не буде — сапить єго тесть, сивий, пригорблений віком, дихавичний чоловічок. — Воля Божа — воркотить, обтираючи піт з почорнїлого лиця, пooраного в борозди, мов земля заволочена боронами.

— От не воркотїли би — наглить зять-господар, глядячи ворожо на зловіщо темний рубець чорної хмари — а живо вязати, гей всї враз!

I довгі, жилаві рамена розпростирає над лежачим збіжем і скоро горне в них полове, важке колосє — і стискає до купи та скоро обкручує снопи повереслами один, другий, десятий...

Держить ся з ним рівно жінка єго, кріпка, коренаста баба, з твердими чертами лиця, спаленими сонцем, затвердлими як хлопска доля в спецї і трудї.

Зараз коло них „звивають ся" побравші ся недавно Проць, високий, стрункий, чорнявий, що вийшов „фрайтром" з войска, і їх дочка звинна, висока, тонка в поясї, з сїроголубими очами.

За ними лишив ся старий зі своєю „бабою", поморщеною як він старушкою, що хитала ся з утоми і віку, мов бурий, сухий лист осїнний, що відриває ся вже від дерева — і ось ось упаде на землю.

При них дванацятьлїтна Настуся, братаниця господаря, силує ся дрібними, чорними ручками звязати сніп більший від неї, присїдає єго, перевертає, притискає слабими колїнами, стискає єго з цїлих сил, боре ся з ним, заливає ся потом по худім снїдім личку, по утлім тїлї.

Рій ластівок перелїтає над самою землею, над похиленими до неї головами людскими, здає ся дотикає їх, гладить їх чорними крильцями, переганяє ся зі щебетом, розсипує ся по поли — і знов злїтає ся до купи, аж зникне над зелено-жовтим ланом дозріваючого вівса.

— Ану баби! — роздає ся кріпкий голос хлопа у відповіди на перший глухий воркіт надтягаючої бурі — ану баби і діду! Довязувати духом і живо сюди до нас зносити, а ти Процю зі мною до полукіпків. Полудне буде аж по всім, коли станугь копи.

I хапає найблизші снопи, бере під пахи, закидає на плечі, аж цїлий ними закритий, мов живий, порушаючий ся стіг пшеничний, тягне їх на середний загін, де за хвилю стануть полукіпки.

Тимчасом від тяжкої, густої, чорно-рудої хмари, що поволи суне ся з над лук, долїтають вже холодні подуви.

Зразу легкі, лагідно дотикають облиті потом тїла женцїв — пестять їх, сповивають, засланяють перед жарою полудня.

А ті тїла перемучені, бухаючі горячом, піддають ся їм з розкошию, надставляють на

предложеня. — Відтак обговорював др. Векерле обширно поодинокі постанови і прийшов до пересьвідченя, що на тепер Угорщина мусить їх приймити.

В справі виборів до III. думи доносять з Петербурга: До години 6 вечером в понеділок звістних було 260 вислідів виборів до думи, а іменно вибрано 126 послів належачих до сторонництв монархічних правиці, 83 жовтнївців, 1 члена союза мирного відродженя, 17 кадетів, 6 маголодан, 7 социялістів і 19 послів з лївиці.

# Новинки.

**Львів, дня 29-го жовтня 1907.**

— **Іменоване.** П. Міністер справедливости іменував нотаріяльного кандидата в Бережанах, Володимира Навроцкого, нотарем в Немирові.

— **Перенесене.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів перенесла ц. к. офіцияла почтового, Івана Комарницкого із Самбора до Львова.

— **Дрібні вісти.** В Радехові відбудуть ся дня 1 падолиста с. р. о 11 год. перед полуднем в домі п. М. Бойка перші загальні збори філії руского Тов-а педагоґічного. Того самого дня і о тій самій порі відбудуть ся в Болехові в домі пароха о. Т. Яреми також перші загальні збори філії руского Тов-а педагоґічного. — Торг на сіно, солому, збіже та худобу, телята, вівці і коні відбуде ся у Львові замість в пятницю дня 1 падолиста, коли то припадає латиньске сьвято Всїх Святих, в четвер дня 31 с. м. — В Стрию замкнено на приказ ц. к. Старостваа млин паровий Штаєрмана з тої причини, що комісия санїтарна під проводом протомедика дра Меруновича знайшла там в цїлім млинї множество черваків, що жиють і плодять ся в муцї. — У Львові закінчив ся процес против небезпечного мантія з Росиї Людвика Котляревича, літ 25, родом із Золотого Потока пйотрківскої ґубернії, караного вже в Росиї за просту крадїж, котрий втік з Росиї перед новою карою і тут удавав ґрафа Зелїньского та хотів від ґр. Артура Русоцкого вимусити більшу суму гроший, а відтак удавав росийского шпигуна, котрий мав видобути пляни перемиской крїпости і хотів їх продати російскому штабови за 30.000 рублів. Трибунал засудив Котляревича за его мантїйства на 3 місяцї арешту, а по відсидженю кари буде виданий Росиї. — Властитель більшої посїлости у Вигоді під Бродами, Самуїл Віґтлїн збанкротував. Пассиви виносять звиш пів міліона корон. — В Станиславові збанкротував Стефан Каковский, властитель корінної торговлї під фірмою Каєтан Копач. Пассиви виносять около 70.000 К. — До зелїзного склепу Раппапорта при ул. Казимирівскої у Львові добули ся злодії отвором зробленим в склепїню пивници і розбивши зелїзну касу, забрали з неї 120 К. День перед тим була в касї значнїйша сума і злодії мабуть знали о тім. — До контори виміни братів Айбеншіц в Кракові добули ся сеї ночи злодії крізь діру в стели, зроблену з порожного помешканя на першім поверсї, а розбивши касу, забрали 1618 К в австрийских купонах, 4.900 К банкнотами, 799 рублів паперових, кілька золотих 10-рублівок, 1440 марок золотих, 160 марок срібних, 45 американьских долярів, 19 дукатів, 20 долярів в золотї, 100-франківку і богато цїнних паперів, а крім того 50 депозитів. Загальну шкоду обчисляють на 60.000 К. Злодії вийшли брамою, бо сторож рано побачив, що брама була відхилена.

— **Самоубийства.** В недїлю по полудни заалярмовано поготівлю ратункової стациї що в кривчицкім лїсї за Личаківскою рогачкою відобрало собі жите двоє дївчат. Віз ратункової стациї застав справдї в згаданім місци одну молоду женщину, що лежачи в калюжи крови, давала слабі знаки житя, а друга сидїла недалеко під деревом. Були се 20-лїтні Ґустава Райтер і Софія Манель, манїпулянтки спедитового бюра „Каро і Єлїнек“. Обі залюбили ся в тім самім мужчинї, котрий обіцяв рівночасно оженити ся з одною і з другою. Коли обі дївчата вкінци про се дізнали ся, не уявляли собі иншого виходу з того положеня лише спільну смерть. Тому заосмотрили ся в револьвер і заживши для відваги більшу скількість алькоголю, вибрали ся до кривчицкого лїса. Туг вистрілила до себе наперед Райтерівна і куля застрягла її в голові, ранячи смертельно. Відгак взяла від неї револьвер Манелївна і вистрілївши двічи у воздух пустила третю кулю в сторону серця. Однак куля відбила ся о сталевий ґузик і задерши лише легко тїло застрягла в найблизшім дереві. Тяжко ранену Райтерівну відвезено до шпиталя, де она в ночи номерла, а Манелївну відставлено до дому при ул. Жовківскій.

— **Весна вертає.** Незвичайно гарна погода, що панує вже другий місяць, виводить і природу з еї нормального житя, яке звичайно в тім часї майже зовсїм завмирає. З Ясла доносять, що під впливом тепла цвитуть там як на весну бози, а в однім місци зацвила навіть яблїнка... На жаль, сї признаки повертаючої весни лиш коротко гріли і осінь та зима свого нам не подарують.

— **Холера.** В цїли доповненя надзору санїтарного північно-всхідної границї краю перед занесенем холери з Росиї зарядило ц. к. Намістництво також в місци входовім Стоянів в повітї камянецкім ревізию лїкарску осіб прибуваючих з Росиї і їх пакунків. — Після послїдних вістий з Киева холера там як і в київскій ґубернії слабне з кождим днем. Особливо дало ся то спостерегти минувшої середи, коли число случаїв занедужаня зменшило ся було о половину. Найбільше число занедужань було дня 20. с. м., бо аж 105. Від тої пори число то зменшає ся що дня. Загалом занедужало в Киеві від початку пошести 859 людий а вмерло 157. В київскій ґубернії проявляє ся холера слабо. Від самого початку аж до згаданого повисше дня було всего лиш 30 случаїв занедужаня в цїлій ґубернії а 17 смерти. В трох повітах а іменно в звеногородскім, липовецкім і уманьскім не було взагалї случаїв занедужаня.

— **Нові титулятури в податкових урядах.** Замість назв головних і звичайних урядів податкових установлено від тепер для всїх одну назву: уряд податковий і уряд депозитів судових (Steuer- und gerichtliches Depositenamt). Також змінило міністерство скарбу титулятури податкових урядників. Для адюнкта XI. ранґи є новий титул асистент, для X. ранґи офіциял, замість контрольора IX. ранґи завідатель (zarządca), а поборець з VIII. клясї ранґи — старший податковий завідатель. На приняте нових практикантів податкових будуть від тепер розписувати конкурс і вимагати вісім ґімназияльних кляс. Такий новопринятий податковий практикант одержить відразу адютум в квотї 50 корон місячно. До тепер такі практиканти ждали на адюта роками. На всякий випадок утруднено вступ до податкової служби через те, що велике число практикантів все зростає.

— **Фреквенция молодїжи** в міских школах у Львові. Загальне число дїтий, записаних в 1907/8 роцї до міских шкіл у Львові, виносить 18.240, з чого припадає 8425 на хлопців і 9815 на дївчата. В порівнаню з минувшим роком прибуло 365 дїтий. Наслїдком побільшеня фреквенциї побільшило ся також загальне число кляс. Мужескі школи числять 166 кляс, женьскі 197 — разом 363 кляси.

— **Божевільний в суді.** Перед трибуналом присяжних судів в Сеґедині ставав онодї коршмар Павло Чічері з Найзацу, обжалований о розширюванє фальшивих банкотів. Вина его була очевидна, бо при арештованю найдено при нїм пачку банкнотів на 100.000 корон. При розправі застановляли ся над тим, чи Чічері людина при здоровім умі і коли лїкар др. Бальоса відчитував свої поміченя над обжалованим, нагло Чічері кинув ся до предсїдателя

---

холодний подув спалені лиця, груди, плечі, до котрих прилягли мокрі, мов з води виняті сорочки.

Лише сам господар не хоче холоду. Нема часу на холод.

Неутомимий, мов з крици его рамена хотїли би подвоїти ся, потроїти і множеством рамен захопити всї снопи з поля, перенести їх чим скорше, уложити перед бурею в полукіпки.

Проць хлоп також не аби який і чейже вояк, а ледве може єму дорівнати.

Ось і стають вже копи... Три, чотири, десять... Незабаром станутъ всї, цїлий ряд, а тодї нехай би собі і дощ попадав. Треба й єго. На конюшину, на бараболї, на капусту, на ту землю сьвяту, що схне вже на кість...

Нехай би собі попадав! Пшеници в копах нїчого вже не зробить. Хиба вже без вихру, щоби вітер не порозвалював полукіпків.

Нагле мов би на якийсь тайний знак відозвали ся хором тонкі, скреґітливі, переривані голоси жабок, а хоч вскорі замовкли, плачливий їх лемент дрожить ще якийсь час у воздусї просьбою спеченої землї о дощ напротив надпливаючої чим раз близше, тяжкої зливою хмари.

— Тут, тут! Під той полукіпок! Всї під один! Не псувати инших! — кричить серед шуму зливи і свисту вихру утомлений господар.

— І полуденок беріть з собою — тепер „сам час“ на полуденок — додає жартобливо.

Під полукіпок, під стріху его шапки тисне ся цїла родина. Молода Проциха притулює одною рукою до округлих грудий маленьку дитину, виняту з плахти, а другою мокрою від поту і дощу подає мужеви вузлик з „полуденком“.

В сусїднім засїці, побіч, дїдуньо зігнувшись в каблук, засунув ся в снопи полукіпка і засланяє полотнянкою старушку, що по кождій блискавици хрестить ся дрожачими зі страху, чорними від жнива пальцями.

Поміж старих втулила ся боязко Настуся, налякані очи хустиною засланяє від блискавиць, затикає руками уши, втикає головку в солому, в колючі остем колоси пшеници.

— Ну, ну! — потїшає всїх господар — чого боятися? Або то перший раз? Або то вже не бувало? Як прийшло, так пійде? — Коби вітер не порозносив полукіпків...

— Що там тепер полукіпки! — гніває ся жінка — во імя Отца і Сина...

— Е! Не так стріляло на маневрах, як стали бити з канонів — додає відваги собі і другим Проць.

І мов би на потверджене, що нема чого так дуже боятися бурі, несе до уст кусник уломаного пляцка з сиром.

Тимчасом хоч то було само полудне, так стемнїло, немов би було вже під вечер.

А в тій передчасній темнотї червонавокроваві язики раз по раз роздирають залитий струями тучі сьвіт — і раз по раз з риком роздирає его грім, мов страшенний голос сурми в судний день...

Часом на хвилю притихнуть громи — і лиш злива плюскотить, лиш вихор свище і розносить по поли снопи як віхтї.

Тодї втулені в збіже люди, перемочені зливою, змішаною з їх потом, крізь шум дощу і вите вихру чують нерівне, прискїшене бите власних сердець...

Нараз синяво-жовтий огненний язик крізь водну заслону від хмар до полукіпка — і сухий тріскіт — протяжний — зловіщий...

І тишина...

Нїхто не встав з під полукіпка, нїхто не рушив ся.

Вітер несе острий, кремінно-озоновий сопух грому і тлїючої соломи, злива сїче — гук громів немов би утомив ся, слабне, віддалює ся, мовкне...

— — — — — — — — — — — — —

Розійшли ся хмари і сонце блищить над довгим, порозвалюваним рядом пшеничних полукіпків.

Під одним з них в мокрій стерни, блискучій росою до сонця, напів жива дївчинка на колїнах човгає ся з трудом довкола полукіпка і збожеволїлими від страху очима заглядає в синї сиця сидячих трупів.

А они сидять втиснені в солому, вемов би ще тулили ся в неї перед бурею, мовчаливі і непорушні.

Лиш молода мати випустила з мертвої руки на землю живе немовля — лише відкрита, повна, кругла грудь чим раз більше тверднє і стигне, хоч кличе еї дитина, що плаче в траві, хоч сонце знов так палить на небі.

трибуналу з кулаками і зачав кричати: „Задушу вас, убийники!“ В сали настав переполох. Публика стала втікати, куди попало, а так само судиї присяжні, а навіть сам трибунал втікли до сусідної комнати. Всеж таки службі удало ся обжалованого Павла Чічері зловити за руки та обезвладнити. Розправа вже не докінчила ся, бо Чічеріого, котрий дістав нападу божевільности, відставлено до заведеня для божевільних.

— **Худоба наших селян.** Після спису худоби з р. 1902 було в Австриї 9,025.200 штук худоби а 4,682.654 свиний. На загальне число 2,544.791 штук худоби ужиткової (в тім рогатої 2,178.580) припадало на Чехи 511.313 (в тім 423.849 рогатої), на Тироль 97.010 (в тім рогатої 80.782), на Галичину 918.959 (в тім рогатої 860.682). Коли однак в Чехах і Тиролю найбільший процент звірят припадав рівномірно на господарів від 10—50 гек. ґрунту, то в Галичині найбільше зьвірят мають дрібні господарі від 2—10 гект., а се єсть доказом, що у нас нема сильного стану селяньского, який би мав худобу на продаж, а є самі хирляки, яких ідеалом закупно якогобудь хвоста, розуміє ся, як би ціна єго не велика. У нас з виїмком гірских околиць селяни продають лише телята і то за пів дармо; в гірских околицях знову худоба належить теж лиш номінально до наших селян а фактично єсть власностию жидів.

— **Що виробляють з паперу.** Професор технольоґії в Сорбоні в Парижи, А. Мер (Maire) оповістив недавно розвідку, в якій виказав, що нині виробляють з паперу. Отже виробляють з паперу та уживають в практиці: зелізничі колеса, шини і ваґони, дальше дула до гармат, льокомотиви, ровери, ґазові і водопроводні рури, покрівці на каблі, будівельне камінє, камінє до мощеня улиць, телеґрафічні стовпи, штучні зуби, бочки на пиво і вино, урни, фляшки на молоко, вази на цьвіти і неспалимі меблі. В Японії носить войско паперові сподні, а в пруский маринарці заводять паперові вітрила. Суть також судна з паперу. В Америці будують з паперу доми, а в Норвеґії побудовано з паперу церкву з місцем на 8.000 осіб. Сірники з паперу навіть у нас звістні.

# Телеґрами.

**Відень** 29 жовтня. Є. Ексц. п. Намістник ґр. Андрій Потоцкий прибув до Відня, де був в парляменті і конферував з членами правительства та президиєю Кола польского.

**Будапешт** 29 жовтня. Коло Кельчи горять ліси ґр. Шенборна.

**Петербург** 29 жовтня. Доси звістний вислід 327 виборів послів до думи. Вибраних єсть 166 з правиці і партиї монархістів, 98 жовтняків і умірних, 3 членів партиї мирного відродженя, 25 кадетів, 1 польский народовець, 6 магометан, 9 социяльних демократів, 19 з лівиці.

**Барцельона** 29 жовтня. Вчера о 6. год. вечером в Монтелеоне і инших місцевостях дало ся почути сильне землетрясенє. Жителів взяв ся переполох.

**Антверпія** 29 жовтня. Нині в ночи огонь знищив бюра телефонічної централі і перекинув ся на близький маґазин товарів. Рух телефонічний буде кілька днів перерваний.

**Петербург** 29 жовтня. (П. А.). Вчера о 4 год. по полудни прийшла до кабінету шефа управи вязниць, радника державного Максимовича незнана женщина і стрілила в него сім разів. Максимович зранений на смерть помер в дві години опісля. Убийницю арештовано.

**Софія** 29 жовтня. Вчера в присутности кн. Фердинанда відбуло ся відкритє собрания тронною бесїдою.

**Християнія** 29 жовтня. Король Гакон надав уступившому президентови міністрів. Міхельзонови ланцух до ордера сьв. Олафа. У відручнім письмі до Міхельзона король підносить, що відзначене то єсть доказом вдячности всїх Норвежців за єго заслуги.

**Розенберґ** 29 жовтня. Підчас бійки селян з жандармами в селї Чернові на Угорщині (з нагоди посьвяченя латиньскої церкви) жандарми застрілили 12 селян, 3 зранили тяжко а 12 легко.

**Берлин** 29 жовтня. Макс. Гарден (редактор часописи „Zukunft“) увільнений від обжалованя о обиду чести у всїх случаях. Кошти процесу має заплатити приватний позовник ґр. Мольтке. Суд признав, що статї в „Zukunft“ були що правда обиджаючі, але обжалованому удав ся доказ правди. (Гарден доказував, що ґр. Мольтке, бувший ад'ютант цісаря Вільгельма, разом з бувшим амбасадором віденьским кн. Айленбурґом, з радником француской амбасади Леконтом і з ґр. Гогенавом належав до тої ґрупи найвисших офіцирів з окруженя цісаря Вільгельма, котрі на вояках ґвардиї допускали ся вчинків противних природї, щоби вгодити своїй пристрати, званій по лїкарски гомосексуальність).

— **Конкурс.** Задля удїленя одноразової стипендиї в сумі 2000 корон, зложених в касї підписаного Товариства Вп. п. Константином Володковичом, розписує ся отсим конкурс: 1. О сю стипендию може убігати ся молодець більше, нїж середних спосібностий, який скінчивши студиї в однім з унїверситетів у Львові, в Кракові, або в Черновцях, з похвальними сьвідоцтвами праць семінарийних, або в лябораториях, як рівнож зі степенем докторским, або також політехніку у Львові з сьвідоцтвами похвально зложених обох іспитів державних, хоче виїхати за границю для дальшого образованя в науках, а засобів на се не посїдає. Та стипендия виплачує ся чвертьрічно, або піврічно з гори. — 2. Всїлякі напрями знаня увзгляднюють ся і стипендия може бути удїлена таксамо лїкарям, інжинірам, як рівнож образуючим ся на поли історії, ґеоґрафії, фільософії, наук природних і математичних, права і фільософії. — 3. Удїлена стипендия має характер позички, а не жертви. Поруку єї звороту становить реверс, містячий приречене позичаючого, що зверне сю стипендию, або одноразово або частями, коли єму средства на се позволять. — 4. Побут за границею того, що отримає стипендию, не може в нїякім случаю сягати поза два роки. По першім роцї молодець, бажаючий отримати сю стипендию опять, єсть обовязаний прислати до Виділу Руского Товариства педаґоґічного звіт зі своїх чинностий наукових, як рівнож відповідні сьвідоцтва або управителя закладу, або ученого, що під єго проводом науково працював за границею, або також видану друком працю наукову. — 5. Стипендия може бути здержана по півроцї, наколи Виділ Руского Товариства педаґоґічного переконає ся, що побираючий стипендию марнує час і не робить вимаганих в науцї поступів. — 6. По повороті до краю і зложеню доказів відбутих за границею студий може єму бути удїлена одноразова підмога в цїли отриманя посади або державної, або приватної, але підмога не повинна виносити більше тисячки корон. — 7. О сю стипендию можуть старати ся виключно Русини, родом з Галичини, або Буковини, греко-католицкого обряду, нежонаті, сьвідомі добре мови нїмецкої або француской. Доказом знаня дотичної мови має бути сьвідоцтво з колльоквії, зложеної у професора сеї мови, або праця семінарийна, або також инша публикация наукова в сїй мові предложена, або вкінци студиї, по части відбуті в якім унїверситетї нїмецкім. — 8. Стипендию завідує Виділ Руского Товариства педаґоґічного у Львові і надає єї комітет, зложений з трех членів, іменно: Александра Барвіньского, Богдана Лепкого і др. Кирила Студиньского. — 9. Поданє о узисканє сеї стипендиї внести належить до Головного Виділу Руского Товариства педаґоґічного у Львові, ул. Сикстуска ч. 47, найдальше до 15. падолиста 1907 р. і долучити до него метрику і вимагані конкурсом сьвідоцтва. — Головний Виділ Руского Товариства педаґоґічного: *о. Іван Чапельский*, голова. *Др. Остап Макарушка*, секретар.

## Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

**Примітка.** Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

### Приходять до Львова:

З Кракова: **3·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, **9·20***.
З Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29**, **11·50**, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

### Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50

## НАДІСЛАНЕ.



За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского під з рядом І. Нелопада. (Телефона ч. 527).